

Alma Drozd, 23 rokov

Ťahanie za nitky

Visí...

Zo stromu...

Zavrie oči.

Visí...

Z mosta...

Otvorí oči.

Je tmavá noc, leje ako z krhly, nevidno na meter pred seba. Voda steká odpornými hrubými prúdmi zo strmých svahov hory. Všetko praská, počuť splašenú zver, ako sa ozlomkrky snaží skryť niekam, kde ju voda nenájde. Nedá sa to. Visí. „Uviaž sa o strom! Lanom!“ Kričí jeden poľovník na druhého, ktorý sa z celej sily drží vo výške konárov o kmeň stromu, lebo inak by ho voda stiahla s prúdom naprieč horou. A takto visia dvaja poľovníci, každý na svojom strome. Stále leje až v kostiach mrazí, nevidno na krok, nie ešte na zver. Stále však visí.

„Ale keď ja som ju miloval!“ kričí z plného hrdla Braňo. Zrazu sa zabudol smiať. Celý život sa stále len usmieva a zrazu to nevie. „A stále ju milujem...“ šepne potichu. „Braňo, nájdeš lepšiu, netrep furt toľko o nej! Nerieš to už a hotovo, najlepšie spravíš, keď zabudneš.“ utešuje ho Peter. No Braňo stále smoklí. „Dajme si ďalšie kolo! Vodka vyrieši všetky problémy.“ „Dajme...“ vyblaboce zo seba Braňo, ktorý už ani nevie, čo sa okolo neho deje. A tak pijú.

– Dajme – ozýva sa mu v hlave

– ale keď ja som ju miloval –

hlava mu hučí.

Vodka za vodkou tečie do krkov, dráždi sliznice, zabíja pečeň, zabíja bolesť, utlmuje zmysly, no aj tak ho bolí každá jedna myšlienka.

Vidím ju, letím korunami stromov. Srňa, malé, bojí sa dažďa. No čo ak som tým dažďom ja? Bojí sa sveta, bojí sa kroku vpred. Poľovník stále visí... vidí ju a zamieri. Zamieri na svoju jedinú možnú korisť, mladé nevinné stvorenie, ktorého ustráchaný piskot je roznášaný trasúcimi sa vlnami vzduchu horskou strminou. – Zastreliť? Nezastreliť? – prebieha zlomok sekundy. O živote rozhoduje jedno ľudské oko.

Opäť otvoril oči. Posledná sekunda. Okolitý svet sa rozpustil v náleve vodky. Auto letí z mosta... hlava už nebolí, sliznice už nehoria alkoholom, svet zastal a počuť len strašný rev utrápenej ľudskej duše.

Jeden zvislý pád, jeden zvislý vzlet.

Visí ešte?

Ak áno, kde?

Vtom strašný randál prúdi lejakom, poľovník sa strhne, srňa už niet, zmizlo v temnotách húštiny. – Kto mi teraz môže volať?! – rozčúlene sa pýta sám seba. Pozrie na mobil – poplašné zvonenie. – Domový alarm! Niečo sa deje! Možno horí?! Čo nás vykrádajú?! – pomyslí si vzápätí. No v periférnom videní zrkadlí sa pochybnosť. Pochybnosť, ktorá

spôsobuje tranzy husej kože po celom tele: „Ale veď ten alarm nikdy nebol zapojený, nikdy nebol funkčný...“ svet sa prestáva točiť, poľovníkov dych začína rednúť a nepochopiteľnosť tejto situácie ho núti v preľaknutí spôsobenom nadmernou dávkou adrenalínu nonstop ťukať na ikonu zrušenia hovoru.

Nedá sa vypnúť

ozývajúci sa hlas výkrikov telefónu.

Musí stíšiť jeho rev!

Konečne... už pomaly nepočuť jeho krik.

Zrazu utíchla lesná strmina a opäť sa vnára len do zvuku padajúceho neba. Telefón zapadol hlboko do vrecka. Ešte vždy však vibrujúc. Ešte vždy kričiac po živote.

Po istom čase sa poľovník predsa len rozhodol zavolať svojmu známemu a dať alarm skontrolovať, zapojiť a samozrejme zistiť, ako je možné, že fungoval aj bez toho, že by bol niekedy spustený... Ako to, že mu zvonil telefón nonstop až do vybitia batérie, no doma žiadny zlodej nebol a žiadny alarm rodina zvonit' nepočula? Chcel skrátka vedieť odpovede: „Ahoj Braňo! Kedy mi prídeš zapojiť ten alarm na dome?“

Z telefónu sa však už Braňov hlas neozval: „Tu Braňov otec, prepáčte, ale asi neviete, Braňo mal autonehodu a tragicky zahynul pred dvomi týždňami...“

Poľovníkovi vypadáva mobil z ruky. Odznel posledný výkrik života. Braňovho života. Odznel v zvonení telefónu, v zvonení alarmu, ktorý už nestihol zapojiť. Prišiel sa rozlúčiť? Možno... Chcel umrieť alebo to bola len nehoda spôsobená alkoholom? To už sa nedozvieme, jedno však vieme isto, a to, že mechanizmus tohto racionálneho sveta práve urobil prostoduchú chybu.